

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 189/2010-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. B. L., B., vo veci namietaného porušenia jej práv podľa čl. 6, čl. 8, čl. 10, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 13 C 244/91 z 25. januára 2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 129/08 z 8. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. B. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 4. januára 2010 doručené podanie Mgr. B. L. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorým namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6, čl. 8, čl. 10, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 C 244/91 z 25. januára 2005 (ďalej aj „namietaný

rozsudok okresného súdu“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 129/08 z 8. októbra 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“). Posudzujúc podľa obsahu podania dospel ústavný súd k záveru, že zámerom sťažovateľky bolo podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd zamietol rozsudkom sp. zn. 13 C 244/91 z 25. januára 2005 žalobu sťažovateľky ako navrhovateľky v 1. rade a jej dcéry (v čase podania návrhu v roku 1991 ešte maloletej) ako navrhovateľky v 2. rade o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

«V čase podania návrhu malo byť konanie doložené dôkazmi odporcov a udavačov 1/I. P., 2/M. W., a 3/ otca maloletej dcéry P. L. hodnovernými dôkazmi ich tvrdení na rôzne inštitúcie v Nemecku i na Slovensku do jedného roka od podania návrhu. Okresný súd Bratislava II však nedôsledne a nekvalifikovane konal s nekonečnými prietahmi, podala som na Ústavný súd skoro po jedenástich rokoch od podania návrhu sťažnosť na neodôvodnené prietahy, ktorú váš súd prerokoval a vyslovil nález pod číslom III. ÚS 63/02-34. OS BA II bol vami zaviazaný príkazom konať bez zbytočných prietahov a bola mi priznaná finančná kompenzácia vo výške 40 tis. SKK.

Napriek vášmu príkazu z druhého odseku nálezu OS BA II nekonal kontinuálne a na margo 3 odseku – vyplatenia mi finančného zadostučinenia – som sa dopočula, že mi to na súde „riadne spočítajú“. A tak v takejto tendencii bolo proti mne pokračované v kauze

- mne súd nedoručoval písomné vyjadrovania odporcov (veľmi početné!)*
- súd ignoroval ich stupňujúce sa urážky a klamstvá*
- súd nereagoval na ich neustálu ignoráciu súdnych pojednávaní*
- súd nežiadal ani raz hodnoverné dôkazy ich krivých obvinení: že som si objednávala vraždu svojho vtedy ešte manžela, odporcu 3, že som ponúkala vtedy 14-ročnú dcéru, ako sexuálnu odmenu za plánované vraždy, mala som byť vrahyňou nejakého Poliaka, vraj som ohrozovala na živote a navádzala na samovraždu odporkyňu 2, podľa*

nich som mala byť denne alkoholicky opojená, preto som mala zanedbávať dcéru a nestarať sa o ňu... atď. množstvo týchto nehorázných obvinení nechcem už opakovať a boli mnou doložené do spisu, ale podľa sudkyň B. neskôr P. P., ale i sudkyne Krajského súdu Š. som neuniesla dôkazné bremená poškodzovanie mojej cti a osobnosti, ale Krajský súd uznesením pod č. 20 co 166/99-206 vyjadrenie rozsudku sudkyne B. zamietol ako neodborne a nesprávne vyneseného rozhodnutia.

Kauzu prevzala sudkyňa P. P., ktorá vo veci nič neurobila pre spravodlivé súdne konanie, ignorovala váš príkaz o konaní bez zbytočných prietáhov, ignorovala moje zákonné právo nahliadať do spisu s odôvodnením, že spis študuje, čo trvalo zase niekoľko rokov, šikanovala moju dcéru neustálymi požiadavkami na jej opakovanú plnú moc napriek dcérinej generálnej plnej moci pre mňa (dcéra žije od roku 1997 v R.), nedoručovala mi žiadne vyjadrenia odporcov, musela som si ich zadovážiť ako spoplatnené fotokópie, neupozornila odporcov na trestnosť krivých výpovedí a klamstiev pred súdom.

Diskriminovala rovnosť účastníkov pred súdom a akceptovala udavačské praktiky konšpirátora všetkých osočovacích metód proti mne a našej dcére agentom ŠTB vyslaným do N., L. – odporca 3, ktorý má s ŠTB 2 viazacie akty.»

Podľa sťažovateľky zákonné sudkyne, ktoré pojednávali „v jej kauze“, zneužívali právomoci verejného činiteľa, «keď neuznali výpoveď a doručenie ohováračských listov odporcu 1 súdu a „vyrobili“, pretože im táto výpoveď nevyhovovala, môj údajný vzťah so svedkom Sírnym.

Šikanovanie mojej osoby sudkyňou P. P. išlo až do takej miery, že sa ňou zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky, kedy prietáhmi súdov sa vec neriešila spravodlivo 17 rokov a ja som si dovolila, napriek môjmu vycestovaniu do cudziny k dcére neprevziať jej rozsudok do 3 dní a napísať odvolanie proti jej predpojatému rozsudku v jej stanovenom termíne, hoci ja som odvolanie napísala v súdom stanovenej lehote, čo po dovolacom konaní konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku č. 3 Cdo 27/2008.

Dôkazy zaujatosti, neodbornosti, diskriminácie, nerovnosti účastníkov konania, šikanovania, zneužívania právomoci verejného činiteľa sú obsiahnuté v spise uvedených čísel a zmiznuté moje dôkazy môžem Ústavnému súdu doložiť – listiny zo spisu na OS BA II mizli!».

Sťažovateľka zastáva názor, že okresný súd a krajský súd počas celej doby trvania predmetného konania, ktorá predstavuje viac ako 18 rokov, sústavne porušovali jej označené práva zaručené „*Deklaráciu ľudských práv*“ (z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka má na mysli Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pozn.), a preto sa obracia na ústavný súd „*s nádejou a pevnou vierou, že napriek akciám a vyjadreniam odporcov 1, 2 a 3 sa ja a moja dcéra po viac ako 18-tich rokoch dočkáme objektívneho a spravodlivého posúdenia podaného návrhu, ktorý súdy definitívne zmietli*“.

Keďže sťažnosť nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania ustanovené v § 20 ods. 1 a 2, § 49 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd vyzval 2. februára 2010 sťažovateľku na jej doplnenie, resp. odstránenie jej nedostatkov. V reakcii na výzvu ústavného súdu z 15. februára 2010 sťažovateľka predovšetkým s poukazom na svoje nepriaznivé sociálne pomery požiadala, aby jej bol v konaní o sťažnosti ustanovený advokát ex offo. Zároveň ústavnému súdu zaslala kópie právoplatných rozhodnutí, ktorými mali byť porušené jej práva. Ďalej sťažovateľka spochybnila hodnovernosť svedeckých výpovedí v konaní vypočutých svedkov a spôsob hodnotenia dôkazov a taktiež vzniesla výhrady voči viacerým procesným pochybeniam „*sudkýň všetkých zainteresovaných súdov*“, o ktorých tvrdí, že ignorovali jej požiadavky na doloženie aspoň jediného dôkazu početných obvinení zo strany odporcov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 13 C 244/91 z 25. januára 2005

Pri prerokovaní tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich práv podľa čl. 6, čl. 8, čl. 10, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 13 C 244/91 z 25. januára 2005, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať len v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Vo vzťahu k označenému rozsudku okresného súdu ako súdu prvého stupňa sťažovateľka využila ústavnú a zákonnú možnosť a obrátila sa na krajský súd, ktorý na základe ňou podaného odvolania vo veci konal a rozhodol. Právo krajského súdu preskúmať na základe podaného riadneho opravného prostriedku rozsudok okresného súdu

sp. zn. 13 C 244/91 z 25. januára 2005, a poskytnúť tak ochranu sťažovateľkiným právam, vylučuje právomoc ústavného súdu bezprostredne preskúmať prvostupňové rozhodnutie všeobecného súdu v označenej veci.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 208/08, III. ÚS 386/09).

2. K namietanému porušeniu práv zaručených v čl. 6, čl. 8, čl. 10, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 129/08 z 8. októbra 2009

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v tomto prípade krajského súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej (m. m. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná judikatúra).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti proti rozsudku krajského súdu v súlade so svojou ustálenou judikatúrou pripomína, že rozhodnutia všeobecných súdov

môžu byť zmenené, prípadne zrušené zásadne len z dôvodov uvedených v Občianskom súdnom poriadku (ďalej len „OSP“) a iba na základe riadnych, prípadne mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré majú účastníci konania k dispozícii v rámci všeobecného súdnictva. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať alebo alternovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s ústavou, resp. s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04, IV. ÚS 397/08).

Krajský súd napadnutým rozsudkom ako súd odvolací potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 13 C 244/91 z 25. januára 2005. V relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia okrem iného uviedol:

„Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav veci a jeho právny záver je zákonu zodpovedajúci. V odvolaní sa neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvého stupňa zisteného stavu alebo jeho právneho hodnotenia, ani takými, o ktorých by súd prvého stupňa pri rozhodovaní o veci nebol mal vedomosť alebo ktoré by nebol uvážil. Z konania pred súdom prvého stupňa i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Odvolací súd ustálil vecnú správnosť odvolaním napadnutého prvostupňového rozhodnutia a podľa § 219 O. s. p. ho potvrdil.“

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ústavný súd vo svojej judikatúre v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutím prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

V nadväznosti na uvedené upriamuje ústavný súd pozornosť na tú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v ktorej sa konštatuje, že *„Vo veciach ochrany osobnosti, ktoré sú svojím charakterom konania osobité, je aj pri minimálnych nárokoch na obsah žaloby nutné, aby žalobca (navrhovateľ) jednoznačným a konkrétnym opisom (uvedením) skutkového stavu (t. j. špecifikáciou skutočností, času a spôsobu ich vykonania) uviedol, za akých okolností a akým konaním došlo k zásahu do jeho osobnostných práv. Z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že v prejednáwanej veci navrhovateľky tieto okolnosti neuviedli.“*

Okresný súd taktiež skonštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že by odporcovia boli autormi anonymných listov urážajúcich osobu sťažovateľky ani že by písali štátnym

orgánom Spolkovej republiky Nemecko udavačské listy. Ako nekonkrétne vyhodnotil okresný súd tvrdenia navrhovateľiek o intrigách a klamstvách šírených odporcami, keďže neuviedli kedy, akým spôsobom (akým konkrétnym slovným alebo iným prejavom) a pred akým okruhom subjektov sa mali dopustiť zásahu do ich osobnostných práv. Podľa názoru okresného súdu „*Takéto všeobecné tvrdenia nemožno považovať za dôkaz preukazujúci, že konanie odporcov bolo spôsobilé privodiť navrhovateľkám ujmu na ich osobnostných právach.*“.

Okresný súd taktiež zdôvodnil, prečo nevykonal niektoré dôkazy navrhované sťažovateľkou, a s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľky neunesli dôkazné bremeno v charakterizovaní skutkov a okolností, ktorými mali odporcovia zasiahnuť do ich osobnostných práv, a preto návrh ako nedôvodný zamietol.

Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet podľa názoru ústavného súdu žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením namietaného rozsudku okresného súdu má oporu vo vykonanom dokazovaní a obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, čo napokon vyplýva aj z citovaných častí odôvodnení oboch rozsudkov. Takto koncipované odôvodnenie neumožňuje vyslovenie názoru, že v ňom absentujú natoľko závažné skutočnosti, ktoré by podporili tvrdenie sťažovateľky o svojoľnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti výkladu a záverov krajského súdu a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Ústavný súd stabilne judikuje, že „Ak všeobecný súd reagoval na procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne udržateľným spôsobom v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, nemôže dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivý proces“ (m. m. IV. ÚS 329/04, III. ÚS 30/06).

Pretože napadnutý rozsudok krajského súdu nevykazuje podľa názoru ústavného súdu znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osobe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu (resp. na spravodlivý proces) stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Vzhľadom na to sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu posudzoval iba z hľadiska možnej kolízie so sťažovateľkou označenými právami garantovanými dohovorom. Pre oblasť dokazovania z toho vyplýva zásada, že ústavný súd sa v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy zaoberá sťažnosťou len vo vzťahu ku skutočnostiam, ktoré sa týkajú tvrdení sťažovateľov o zásahu do ich základných práv alebo slobôd, avšak nevykonáva dokazovanie vo veci samej, ktoré by v konečnom dôsledku mohlo viesť k inému meritórnemu rozhodnutiu, než k akému dospel všeobecný súd. Úlohou ústavného súdu taktiež nie je do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach daného prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízií napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení krajského súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť konformitu záverov napadnutého rozsudku s ústavou (IV. ÚS 325/08).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že argumenty uvádzané v sťažnosti nenaznačujú takú intenzitu možného porušenia (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04) uvedených práv sťažovateľky, najmä práva na spravodlivé súdne konanie

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by odôvodňovala nevyhnutnosť prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky podľa čl. 8, čl. 10, čl. 14 a čl. 17 dohovoru ústavný súd považuje za potrebné v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou uviesť, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosedné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 a 2 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 ods. 1 dohovoru. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumcia pod právne normy. V okolnostiach danej veci uvedené znamená, že ani z tohto dôvodu nie je žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a sťažovateľkou označenými právami.

Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie čl. 13 dohovoru, t. j. že v konaní pred všeobecným súdmi nemala k dispozícii účinný prostriedok nápravy, ktorým mohla namietat' porušenie svojho práva na spravodlivé súde konanie, ústavný súd poukazuje na to, že čl. 13 sa vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok, 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52), pričom k takémuto záveru v okolnostiach danej veci nedospel.

Na základe uvedeného ústavný súd uzavrel, že nezistil rozpor v postupe a interpretácii zákona krajským súdom s dohovorom, ako ani žiadnu inú možnosť porušenia označených práv sťažovateľky, reálnosť ktorých by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2010